

Mentre badaven amb les robes d'aquella gent, des de la Serra de Cantacorbs va arribar un eco potent, una veu profunda que feia vibrar el terra. La veu deia **Que sentiu tot aquest clam?**, i ressonava fort per tota la vall del poble i els cridava cap a un lloc molt llunyà.

Cames ajudeu-me, van córrer tant que es van plantar en sec a l'arena de la **Cala Montgó**, que inexplicablement s'havia mogut fins al costat de l'Ermita de Sant Roc. El mar trencava amb suavitat contra les roques del Priorat, creant una estampa marinera enmig de la muntanya que no tenia cap mena de sentit.

Allà a la platja, volant, donant voltes sobre l'aigua i baixant suaument, una au marina molt elegant, **La gavina**, els esperava amb una carta misteriosa entre les potes. La Cinta li va agafar el paper de la pota amb molta cura, mentre el Blai la il·luminava amb la pantalla del telèfon per poder llegir la lletra.

El missatge escrit amb tinta blava anava firmat per **Don Lluís**, l'alcalde, que s'havia amagat a La Covassa perquè tenia molta vergonya de sortir al carrer. Els nens van llegir la nota en veu alta, ben parats, per entendre finalment quin era el motiu de l'amagatall de l'autoritat del poble.

El motiu de la seva fugida era un encanteri d'aquell gall tocat del bolet que cantava sense parar des de dalt d'una teulada: **Ton pare no té nas**. Morts de riure però amb ganes de solucionar el misteri d'aquella revetlla boja, van començar a buscar un remei pels voltants.

Van córrer cap al fons de la vall seguint un rastre de fulles seques i van veure un home que reia assegut en una saca de terra. Per sort, prop de la Font de Baix, en Blai i la Cinta van trobar la solució encuriosits en veure un personatge singular de l'illa de Menorca que va desfer la màgia: **L'amo de son carabassa**.

I conte contat, conte acabat.

Organitza: **CORAL
CANTACORS**

El nostre agraïment a l'Ajuntament de Cabacés i a la Societat Unió Recreativa.

CONCERT D'ESTIU

CORAL CANTACORS

En Blai i la Cinta (un conte de cançons)

Dissabte 11 de juliol de 2026

20 hores

Cabacés

Plaça de Longí Navàs

Programa

Nit de Sant Joan	Tradicional suïssa / Joan Maragall
Balaio	Tradicional brasilera / H.Villa-Lobos
O voso galo comadre	Tradicional gallega / M. Groba
Dolç el núvol	Tradicional Hawai / Galí-Argimon
La nit (Los chicos del coro)	Jean-Philippe Rameau
Còmic és millor (Golfus de Roma)	Stephen Sondheim / R. Gimeno
Tot un món nou (Aladdin)	A. Menken / T. Rice
Abril 74	Lluís Llach / R. Gimeno
Que sentiu tot aquest clam? (Els miserables)	C.M. Schönberg / R. Gimeno
Cala Montgó	Ramon Carreras / R. Gimeno
La gavina	Frederic Sirés / R. Gimeno
Don Lluís	Tradicional catalana / Alain Langrée
Ton pare no té nas	Tradicional menorquina / R. Gimeno
L'amo de son carabassa	Tradicional menorquina / R. Gimeno

Narració: Cisco Gibert

Piano: Pau Gimeno

Direcció: Ricard Gimeno

EN BLAI I LA CINTA

En Blai i la Cinta, dos xiquets de dotze anys de Cabacés, s'havien proposat organitzar la millor festa de la **Nit de Sant Joan** de tot el Priorat.

Havien quedat a la Plaça del Sitjar per polir els detalls de la revetlla de l'estiu, però tot va començar a descontrolar-se quan els altaveus del poble van sonar ben fort. Llavors van sentir un pregó i en comptes de les sardanes va començar a sonar un estrany ritme de **Balaio**.

Aquella música tropical va fer ballar tots els padrins del poble, que es movien amb un salero mai vist i reien sense parar. Ningú entenia què passava, i llavors un gall gegant amb plomes de colors va aparèixer corrent pel Carrer Major cridant: **O voso galo comadre!**.

Els crios, esverats i xisclant, van perseguir l'animal, seguint el rastre de plomes que deixava pels carrerons fins a arribar a la porta del Forn del Mulo. Allà dins, la fornera s'ho mirava tot sorpresa i, en lloc de pa o coques, treia del forn un gegantí **Dolç el núvol** de sucre que va començar a flotar per l'aire.

El caramel volat es va anar elevant cap al cel de Cabacés, tapant el sol i estenent una capa fosca que ho va cobrir tot en un obrir i tancar d'ulls. De cop i volta, tot es va enfosquir misteriosament i **La nit** va caure sobre el poble en ple migdia, deixant-ho tot a les fosques.

Davant d'aquella foscor, en Blai va encendre la llanterna del mòbil per no ensopegar. Com que no sabien què fer, el noi es va asseure a terra i es va posar a jugar amb el mòbil per calmar els nervis. Després de perdre la partida tres vegades seguides, va mirar la Cinta i va dir: «Definitivament, un **Còmic és millor** que això tan estrany que ens està passant!».

Van caminar ràpidament cap al Pont Vell per fugir de la foscor i buscar una sortida a aquell laberint de carrerons ombrívols. En travessar el pont de pedra, la foscor va desaparèixer com per art de màgia i van descobrir meravellats **Tot un món nou** ple de llums de colors.

El paisatge havia canviat completament i l'ambient feia olor de música antiga. Semblava que haguessin viatjat en el temps enrere fins a l'**Abril 74**, ja que tothom anava vestit amb pantalons de campana, ulleres de sol gegants i flors als cabells.